

VE ŠKOLCE BYLO A JE DOBŘE

aneb

ŠKOLKA – MŮJ ŽIVOT

Je to už neskutečně dávno. 28.8.1977 jsem prvně prošla dveřmi do budovy naší mateřské školy. Je to dlouho? Je to málo? V dějinách budovy nic moc. V životě člověka – učitelky, je to bezmála 45 let. Ve školství a u malých dětí jsem vydržela celý profesní život.

Bilancování – je to dobře odvedená práce? Nebo ne? Městské školky jsou možná více zaměřené na výuku angličtiny (či jiného jazyka), zaměřují se na hlubší vzdělávání v oblasti počítačových dovedností, nebo směřují nějakým alternativním směrem, ale... Počítač nenaučí malého drobečka pozdravit a pomoci, bezpečně přejít ulici, nebo otevřít babičce dveře.

Každý člověk a zákonitě i každá učitelka má nějaké své lidské a profesní priority. Po dlouhých letech u dětí se rozloučím a budu se věnovat i svým vnoučatům. Krédem naší školky bylo u dětí pěstovat slušnost, ohleduplnost a lásku ke svému městu a ke své vlasti. To je zakotveno i v prioritách naší mateřské školy. Malé děti nasávají ze svého okolí automaticky všechno možné, někdy dobré, někdy zlé. Proto by si i každý z nás měl uvědomit, že vychováváme hlavně příkladem. I malé dítě vycítí, zda se jeho milovaný taťka chová s úctou ke starším lidem. Proto se teď při svém odchodu „do výslužby“ zamýšlím nad tím, co je a není nezbytné pro život každého z nás. Právě současná situace nás konfrontuje s lidskými hodnotami a se zamyslením nad tím, co je pro každého to hlavní.

Je určitě v životě potřebné ovládat cizí jazyk, ale když neumím vyslovovat hlásky a neznám krásná slova svojí mateřštiny? Některé vývojové věci v přírodě a tím i v lidském životě jsou dané a jejich uspěchání nepřinese žádný kladný výsledek (vývoj v matčině bříšku má svůj čas a lidský spěch může vše jen pokazit). Naučme děti nejdříve jejich rodnou řeč a teprve potom další. Samozřejmě jsou výjimky ve vícejazyčných rodinách, ale zkrátka některé věci podléhají vývoji, a nedají se uspěchat, případně se vše může projevit přetěžováním malého dítěte.

Neberme dětem jejich dětství, věnujme jim svou pozornost a čas, dopřejme jim vyrůstat v péči a lásce prarodičů. Za svojí pracovní kariéru jsem právě tyto tři generace potkávala ve školce, při akcích a setkávání. Je to příjemný pocit potkávat „svoje děti“ při pohybu po našem městě. Tu skotačí po chodníku malý dovedá s maminkou za ruku a dobíhá je mladá babička. A ejhle – se všemi jsem prožívala čas ve školce (i když si to třeba nepamatují), všem jsem otírala případné slzičky a odpovídala 100x na dotaz „maminka přiiide“. Pozdravíme se a prohodíme pár slov, jak ratolesti rostou a co se daří. Pro mě jsou tato setkání celoživotním zadostiučiněním, rostou nám krásné a zdravé děti. Pohled na tyto správné mladé lidi je i bilancováním jednoho profesního života učitelky.

Za svou kariéru jsem poznala nejen mnoho dětí, ale i rodičů. Na některé perfektní rodiče se nedá zapomenout. Zahradní slavnosti, do kterých se zapojila velká část obyvatel Rokytnice, jsou nesmrtelné. Tančící trpaslíci (i dvoumetroví), tanec dětí i rodičů při pohádce Šíleně smutná princezna, nebo vystoupení At^ě žijí duchové.

Díky také všem rodičům za pomoc při brigádách, úklidu školy po rekonstrukci a sláva všem dárčům krve, kteří reprezentovali naši školku a město při „Kapce krev pro naše děti“. A pro ty, co náhodou neví, co to je Broučkování nebo Kačenka? To je přece lampionový průvod, který seznamuje děti s historií, městem a s přírodou. Jsou to chvíle, které děti prožívají společně s kamarády i s rodiči. Kačenku nám někdy odvál vítr, nebo jí unesl Jetík a občas také přijela na koni. Vždy ji děti zachránily a ona zůstala v našich horách.

A co teprve Loučení s předškoláky. Při této akci naše děti prvně poznají pocit vlastní důležitosti. Slovy jedné kolegyně: jediné oko nezůstane suché. Všichni se po společných létech ve školce loučí – děti, učitelky, rodiče, ale i ostatní zaměstnankyně školky, které o děti s láskou pečují. Děti se zde setkávají s vzájemným projevem úcty, díky a společné radosti. Případné problémy jsou vyřešeny a vysvětleny. Na závěr všichni doprovází děti k té „opravdové škole“. V té mateřské se naučily mluvit, oblékat se, najíst, ale hlavně slušnosti, schopnosti pomáhat si a neubližovat. Snad to v té „velké škole“ nezapomenou a naučí se další vědomosti nutné pro život.

A nesmím zapomenout na Živý betlém, který má již letitou tradici. To je opravdu srdeční záležitost. Každá naše „svatá rodina“ byla náležitě hrdá na svojí roli (a to i volek a oslík). Zkrátka společné zážitky nás formují a učí.

Tak tohle vše jsou vzpomínky, krásné vzpomínky, prožité s vámi a vašimi dětmi. Díky.

Chtěla bych všechny přátele naší školky pozvat na Zahradní slavnost, která se bude konat na zahradě MŠ v měsíci červnu. Přesné datum se objeví na plakátcích. Záleží na počasí a okolnostech. Zavzpomínáme, zatančíme, zazpíváme. Přijďte!!

Naše slavnosti měly vždy nějaký směr a společné téma: např. Pohádková zahrada, kdy bylo všude po městě plno princezen, králů, ale hlavně trpaslíků a dalších pohádkových postav. Na zahradě plné sportu se skvěla vypracovaná těla členů Sboru z hor, z Říček připlavala starostova rodina a ze Souvlastního dorazilo 5 golfových vozíků s celou horskou rodinou. Velkolepá zahrada plná květů, se malinko zvrhla na rej květinových dětí, ale serióznost zachránila módní přehlídka maminek.

Pokud si umíte udělat ze sebe legraci, tak zavzpomínejte, za co jste už ve školce byli (možná jen za kluka nezbedníka), nebo zkuste vymyslet převlek na téma „naše školka a naše hory“. Nebo přijďte jen tak, se slovy: také žiji v Rokytnici. Hlavně si přijďte zavzpomínat, potěšit se pohledem na tančící drobotinu a třeba si i zazpívat u ohně. Můžete si přinést něco na opečení, nebo si za „pár drobných“ sponzorského daru můžete koupit buřta na místě.

Snad se nám povede i v nelehké době prožít chvíle radosti a na tváři nám vykouzlí úsměv vystoupení našich nejmladších. Přijďte se podívat na naše děti, které vyrostou dřív, než se nadějete. A věřte, že vím, o čem mluvím!!

Vaše školička (Vlasta Gallová učitelka skoro VV)